

המביא גם פרק שני גיטין

כא

עין משפט גם מוצה

כב א מיי פכיז מהל'
מלוה הלכה א סמג
עשין נ טושיע חיימ סי'
קמט סעף ד':
גב ג מיי פ"ד מהל'
גירושין הלכה א סמג
עשין נ טושיע חיימ סי'
קמט סעף ד':
סד ד ה ו מיי פ"ה
מהלכות גירושין ה"ל'
פ (והל"ת) סמג עשין נ
טושיע חיימ סי' קלט
עשין פנ ח"י מ':
סו ז מיי פ"ד מהלכות
זכיה הלכה א סמג
עשין נ טושיע חיימ סי'
רמב"ם סעף ד':
סו ח מיי פ"ג מהל'
גירושין הלכה י'
סמג עשין נ טושיע חיימ
סי' קמט סעף ד':

תורה אור השלם
1. פי יקח איש אשה
ובעלה וידיה אם לא
ותמאץ חן בעיניו בי מקצא
ספר ערות דבר וכתב לה
כזה כותבין הלכה י'
מה פרוה' וקמן ב"קה
ושלחה' מביה:
דברים כז א

גליון הש"ס
תוס' ד"ה ואב"א וכו'
ירב"ה להפקדון. קשה לי
הא מ"מ משתמט בתרא
לקטנה שהוא צ"ע דל"י
להפקדון:

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ה והילכתא
וכו' דלמח רבא כחכו וכו'
דהוא ליה מח: □

מוסף תוספות
א. ד[ו] מטעם הודאה
קיימי א"כ ל"צ שיהא
קנוי לערב. תוס' כמותו קב.
ד"ה אל"ף. ג. אלא הא
ק"מ דאפי' המצי לומר
דלא מיחייב משום דלא
משעבד בשתי הודאה ולא
הוי בשעת פגוש מעות מ"מ
מחמת הודאה מיחייב תוס'
כמותו קב. ד"ה כמנא.
ג. ואח"כ דמורה ר'
שמעאל בחוקק דלא
בלא כפות א"כ הכי קא"ל
למה לא יתחייב מטעם
הודאה ומה השיבו הרי
שהיה חונק. אין הגדוץ
דומה לראיה. תוס' כמותו
קב. ד"ה כמנא. ז. אפי'
בכפות קאמר. משום
דהו"ל חצר שאננה
משמרת ליעשה, אלמא
ישן וכפות בעיא אב"ל ישן
בלא כפות א"כ פחות ונעור
לא, דהרמ"י בעיא חצר
שאננה מהלכות ומשמרת
לדעתה לא אשה, טכ"ח.
וה. והבא חזר מינייהו נקט
הו"ל ליתוך. טכ"ח. דכ"ח.
ו. משום עבדו הבא
לאחר מבוא. שמוקדם לטעם
דמסתבא □

פסקי ר"ד
ג"ה האשה כותבת את
גיטה והאישי כותב את
שורבו שאין קיום הטת
אלא בחותמי. פי' אלמא
האשה כותבת גיטה בביר
שלה ונתנו לבעל והבעל
מחתימו ונתנו לה
ומגרתה בו ושמ"מ שגם
האשה יודעת להקנות.
ומהבא מוכיח שהנידן
הסופר להקנות הגיטין
הדיו והקולמוס לבעל כדי
שהיא הולך שלו. ועל הכי
של עבד ונתן לה את
העבד והיפוך וכתב שכיכל
להודיף הוא בענין מסירה
ודי' אלעזר היא א' בעית
אימא אפילו תימא ר' מאיר
ובכתובת קעקע:

אל"ף מהבא ערב היוצא בו' קשה לר"י דנריש הנושא (כמותו
דק. קב. יג) פליגי ר' יוחנן וריש לקיש בחייב איני לך מנה בשטר
וקאמר התם כתמא מהך דערב ופי' דקונטו' דפליגי אי חשיבא הודאה
ל"כ משמע דערב מחייב ליה משום הודאה שמודה דנעשה ערב
בשעת מתן מעות מדמיית לה עלה

והכא משמע בזהאי שטרות הוא
משעבד נפשיה להתחייב מעתה א' ולפי'
ר"ת י' דהתם ללא מפרש משום הודאה
נימא וי"ל דכתמא פליגי בן ננס ור'
ישמעאל בין שכתב בשטר ואני מודה
שאני ערב בין שכתב זו ואני נעשה
ערב ומעשי לרישא דקמתי ערב
היולא אחר חיתום שטרות משמע
דפליגי בזהודאה מדלל נקט בזהאי
לישאל ערב שלא צעת מתן מעות
חייב² ומדמהדר ליה בסיפא הרי שהיה
חונק כתיבוי³ משמע דפליגי נמי בחנוק
ומייתי הכא מחנוק דמשתעבד ח"מ פ'
שלא היה השטר שלו ולפי' הקונטרס
דפליגי בזהודאה ח"מ דמנן הודאה עליו
כחז ידו גובה כו' התם בכחז ומתם
מחמתו ופלוגמייהו שלא חתמי⁴ וערב
נמי חייבי כשלא חתם אלף שכתב אני
ערב ומסר לו השטר בפני עדים:
והילכתא בכפות. כפות ושן
צעינן דמשמע לקמן

בהורק (דק עת). דלמח (ה) כתב
לה גט ונתנו צד עבדה ישן משמרתו
הרי זה גט יעורר אינו גט דהויא
חצר המשמרת שלא לדעתה
ופריך גיטן אמאי הוי גט חצר
מהלכת היא וכו' ישן שאני והאמר
רצא כל שאינו מהלך לא קנה עומד
וישב לא קנה והילכתא בכפות ופי'
צקונטרס בזהאי קאמר רבא דיעורר
אינו גט⁵ וכן פסקו הלכות גדולות
דכפות ושן צעינן וליכא למימר דהכי
פירשו והילכתא בכפות לא חשיב חצר
מהלכת דלא דמי לעומד וישב וכיון
דכפות מועיל ישן לחוד נמי מועיל

ולעולם רצא לא חייבי בכפות דל"כ אמאי קאמר רבא יעורר אינו
גט דהוי חצר המשמרת שלא מדעתה אפילו הוי גט חצר מהלכת
כגון שדיי כפחות בחבל ואוחזנו צידה לא הוי גט חצר מהלכת
היא דומיא דקלתה דאי לאו דקאמר התם צפ"ק דב"מ (דף ט'
דמינח נייח ואיהי דקא מסיגא תותא לא הוי גט חצר⁶ דמשמרת
לדעתה אלף ודאי רבא בכפות חייבי⁷ וכי לא ידע אכתי דחייבי
בכפות הוה מני למהיפק מני חייבי דיעורר אינו גט משום
דמשמרת שלא לדעתה אפי' משמרת לדעתה נמי דחצר מהלכת
היא אלף דעדיפא מינה פריך: **אבל** חצר גזוזר משום הצרה

הבאה לאחור מבוא. וכו' והא שמעין שפיר מעבד דלא גזרין חצויה
ומילתא דלא שפיחא היא ולא גזרו זה רבנן: **אמון** שליחות מידה איתרבא בו'
ולא גרע משליחות ובמציאה דכות הוא קני אע"פ שאינו עומד בצד חזירו
הכא דכתב לה שטר מתנה עליו אע"פ דלא הויא דומיא דידה דמתנה
אמרינן דלא גרע משליחות לקנות צמידי דכות הוא לו אצל בשאר דברים
שליחות כמו שליח מהלך אע"פ דמטעם די לא קני וכו' רב שימי מצי קשיא
ליה אטו לא ידע דשליחות מושלח ושלתא איתרבא היא ברמיתא
ליה אע"פ דקידושין (דף מה). ומילתא דפשיטא היא ל"כ דרב שימי סבר
כיון דאשכחן דשליחות דמתגרשת בלא הגנת גט לידה אע"פ
דליתא בעל כרחה לענין חצר נמי דאיתרבא משום די ו' ואייזי מהדר ליה דאין

ואיבעית אימא שליחות קבלה נמי אשכחן בעל כרחה. משמע שרואה לומר דאפי'
ג"כ אשכחן בעל כרחה נמי אשכחן בעל כרחה. משמע שרואה לומר דאפי'
ע"י אז אע"פ דשאר שליח לא הוי אלף מדעתיה חשיב שפיר דומיא דידה
דומיא דידה כיון דאשכחן חצר בעל כרחה כגון חצר שהיה לה קודם לכן
למח דמתן בהורק (לקמן עו). דמגרשת ואומר רבינו יצחק דחכרה דמקודם
לכן הוי בעל כרחה כמו שליחות דאז * דיכולה להפקידו ולא מתגרשת
יעוד על ידו אצל שליחות דאז אי אפשר לה לעבד בשום ענין שלא
יקבל גט בעל כרחה. ודומק: **שבן** אב מקבל גט לבתו קטנה בעל כרחה.
דלמח רבא. דלמח קדושין דמדעת אשה ולא היא גירושין דע"כ בין היא
בין אשה פירוש כיון דבעל כרחה של אז מתגרשת יכולה היא לקבל
כמוהו וכן פירש שם דקונטו' ועוד אמרינן התם נערה הוה שמעיה שליח
לקבל גיטה מיד בעלה כיד אשה דמיא אז כחצר אשה דמיא:

וקן שאני ידע לאקנויי. שהוא חכם וידע שאינו שטר אלף חס כן
מקנה לו לגמרי וגמר דעתיה ומקני אלף אשה לא ידעה כולי האי
ולא גמרה לאקנויי דעתה אלף בשאלה בעלמא: **לאחר חיתום**
שטרות. לאחר שנתת השטר כתב
גובה. המלוה ממנו: **מנכסין בני**
חורין. אלף לא ממשעבדי כיון דליכא
שטר בעדים לית ליה קלא והוה ליה
כמלוה על פה. אלמא כל חס נמי
מקנה דהא האי שטרות כשחתם בו
הערב לאחר זמן כבר היה מסור
למלוה והיאך נכסי הערב הזה
משמעדיס בו והא צעינן ספר מקניה
אי לאו לאקנויה ניהיליה מלוה לערב
ומתם והדר מסריה ניהיליה: **יוספא**
אש גיטה. ומקניה ליה לבעל ויהיז
לה ניהלה: **והאיש רוצה אש שוברו.**
פרעון הכתובה שפרע ומקנה לאשה
והיא מחמתת עלים ומוסרתו לו לראיה
צידו: **עליו.** על העבד: **קנאסה.**
לעבד בשטר מתנה זה והגט שצידו
דכוה ליה האי עבד כחכרה וגיטה
ומריה בלא לה כאחד: **והחזר מהלכת**
לא קנה. דכי אמור רבנן חזרו של
חזרם קונה לו לאו בחצר מהלכת אמור
דשאי מקרקעי גויידי ממקרקעי
דלא ניידי ורצא גופיה אמרה דלא
קני צניס אוחזין (צ"מ דף ט':). **כפפות.**
דאינו ראו להלך: **חכרה הבאה לאחר**
מכאן. כגון נתן לה גט בחצר חזירו
והלך בעל חצר ומכר לה את החצר
או נתן לה צמתנה והא ודאי אינה
מגורשת דמתן מגרש לה כשנתן הבעל
הגט בחצר לא שלה הימה דמקני לה
חכרה כאילו נתנו צידה וכי אמא האי
חצר לידה לאו מכח הבעל אמרי לה
דניהו נתן לה החצר והגט צידה:

מה יד דאיהא. גירושין על כרחה:
אף חכרה. צעינן נמי דהוי בין
מדעתה בין בעל כרחה כגון חצר
שהיתה שלה קודם שזרק הגט למוכה:
בעל כרחה נוסף. דאי אמרה אי אפשר
לקבל מתנה ממנו ליה ניחא לי
מקניה: **נוסף שליחות.** אשה עושה
שליח לקבלתה אצל הבעל עושה
שליח להולכה ונתן לה על כרחה: **וקמטו**
שליח לקבלתה. דנפקא לן מושלח
ושלתא קרי ציה: **קטנה.** אשה מקבל גיטה
דנפקא לן בכמותו שפיר נערה (דף מו.)
מוציאה והיתה:

הבאה לאחור מבוא. וכו' והא שמעין שפיר מעבד דלא גזרין חצויה
ומילתא דלא שפיחא היא ולא גזרו זה רבנן: **אמון** שליחות מידה איתרבא בו'
ולא גרע משליחות ובמציאה דכות הוא קני אע"פ שאינו עומד בצד חזירו
הכא דכתב לה שטר מתנה עליו אע"פ דלא הויא דומיא דידה דמתנה
אמרינן דלא גרע משליחות לקנות צמידי דכות הוא לו אצל בשאר דברים
שליחות כמו שליח מהלך אע"פ דמטעם די לא קני וכו' רב שימי מצי קשיא
ליה אטו לא ידע דשליחות מושלח ושלתא איתרבא היא ברמיתא
ליה אע"פ דקידושין (דף מה). ומילתא דפשיטא היא ל"כ דרב שימי סבר
כיון דאשכחן דשליחות דמתגרשת בלא הגנת גט לידה אע"פ
דליתא בעל כרחה לענין חצר נמי דאיתרבא משום די ו' ואייזי מהדר ליה דאין

ואיבעית אימא שליחות קבלה נמי אשכחן בעל כרחה. משמע שרואה לומר דאפי'
ג"כ אשכחן בעל כרחה נמי אשכחן בעל כרחה. משמע שרואה לומר דאפי'
ע"י אז אע"פ דשאר שליח לא הוי אלף מדעתיה חשיב שפיר דומיא דידה
דומיא דידה כיון דאשכחן חצר בעל כרחה כגון חצר שהיה לה קודם לכן
למח דמתן בהורק (לקמן עו). דמגרשת ואומר רבינו יצחק דחכרה דמקודם
לכן הוי בעל כרחה כמו שליחות דאז * דיכולה להפקידו ולא מתגרשת
יעוד על ידו אצל שליחות דאז אי אפשר לה לעבד בשום ענין שלא
יקבל גט בעל כרחה. ודומק: **שבן** אב מקבל גט לבתו קטנה בעל כרחה.
דלמח רבא. דלמח קדושין דמדעת אשה ולא היא גירושין דע"כ בין היא
בין אשה פירוש כיון דבעל כרחה של אז מתגרשת יכולה היא לקבל
כמוהו וכן פירש שם דקונטו' ועוד אמרינן התם נערה הוה שמעיה שליח
לקבל גיטה מיד בעלה כיד אשה דמיא אז כחצר אשה דמיא:

הבאה לאחור מבוא. וכו' והא שמעין שפיר מעבד דלא גזרין חצויה
ומילתא דלא שפיחא היא ולא גזרו זה רבנן: **אמון** שליחות מידה איתרבא בו'
ולא גרע משליחות ובמציאה דכות הוא קני אע"פ שאינו עומד בצד חזירו
הכא דכתב לה שטר מתנה עליו אע"פ דלא הויא דומיא דידה דמתנה
אמרינן דלא גרע משליחות לקנות צמידי דכות הוא לו אצל בשאר דברים
שליחות כמו שליח מהלך אע"פ דמטעם די לא קני וכו' רב שימי מצי קשיא
ליה אטו לא ידע דשליחות מושלח ושלתא איתרבא היא ברמיתא
ליה אע"פ דקידושין (דף מה). ומילתא דפשיטא היא ל"כ דרב שימי סבר
כיון דאשכחן דשליחות דמתגרשת בלא הגנת גט לידה אע"פ
דליתא בעל כרחה לענין חצר נמי דאיתרבא משום די ו' ואייזי מהדר ליה דאין

ואיבעית אימא שליחות קבלה נמי אשכחן בעל כרחה. משמע שרואה לומר דאפי'
ג"כ אשכחן בעל כרחה נמי אשכחן בעל כרחה. משמע שרואה לומר דאפי'
ע"י אז אע"פ דשאר שליח לא הוי אלף מדעתיה חשיב שפיר דומיא דידה
דומיא דידה כיון דאשכחן חצר בעל כרחה כגון חצר שהיה לה קודם לכן
למח דמתן בהורק (לקמן עו). דמגרשת ואומר רבינו יצחק דחכרה דמקודם
לכן הוי בעל כרחה כמו שליחות דאז * דיכולה להפקידו ולא מתגרשת
יעוד על ידו אצל שליחות דאז אי אפשר לה לעבד בשום ענין שלא
יקבל גט בעל כרחה. ודומק: **שבן** אב מקבל גט לבתו קטנה בעל כרחה.
דלמח רבא. דלמח קדושין דמדעת אשה ולא היא גירושין דע"כ בין היא
בין אשה פירוש כיון דבעל כרחה של אז מתגרשת יכולה היא לקבל
כמוהו וכן פירש שם דקונטו' ועוד אמרינן התם נערה הוה שמעיה שליח
לקבל גיטה מיד בעלה כיד אשה דמיא אז כחצר אשה דמיא: